

Богданъ вижда, какъ високата богата жена неволно вдига ржка и му прави площаденъ знакъ.

— Имашъ вкусъ! — смѣе се задъ него Жоржета. — И дветѣ сж хубавици, и тритѣ сме чернооки.

— О!.. — казва Богданъ. — Едната ми подари навремето този мундшукъ за лулата. Другата ме помоли да ѝ прочета две писма. Нали знаешъ, животътъ на моряка е особенъ: отъ едни взема, на други дава.

Жоржета се обръща.

— Оная на скелята ти маха съ кърпичка, — говори тя.

— Добре, че следъ година и половина се намѣри нѣкой да ме изпрати, — шегува се той. — Твоятъ пакетъ падна на дъскитѣ. Ще се измокри. Какво имашъ въ него?

— Дреболии — куки и прежда. Искамъ по пжтя да изплета два пуловера: единиятъ за Яни, другиятъ за моториста Киро.

И чудно — кой знае защо, и Марта, и нѣкогашната вдовица Ирина останаха на скелята, докато гръцката гимия потегли. Тѣ дълго, дълго гледаха следъ нея. Когато най-после тя се изгуби въ мрачината на топлата вечеръ, тѣ се обърнаха една къмъ друга и се изгледаха.

Очитѣ имъ бѣха влажни.